

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HELENA HUNTING

ARMASTUSE
KATASTROOF

Originaali tiitel:
Helena Hunting
A Love Catastrophe
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, tegevuskohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ning sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Helena Hunting
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., USA. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

D01448625
ISBN 978-9916-31-645-0

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Lapselapsele. Sa inspireerid mind iga päev oma imelise
loomingulise mõtlemise ja otsatu empaatiaga.*

Esimene peatükk

KITTY KIISULAUSUJA

Miles

„Ma ei suuda uskuda, et see on päris.“ Vahin mõne hetke veidi uskumatult esimest reklaami ja lasen kursorigil kodulehe nimel hõljuda. Pelgan seda, mida seal reklaamitakse ja mis nähtavale tuleb, kui klikkan lingile, mis võib reklaamida kahte väga erinevat teenust. Pigistan ühe silma kinni ja kissitan teist, valmis halvimaks.

Koputus kabineti uksele paneb mu kogemata klikkama lingile, selle asemel, et aken sulgeda.

„Kitty Kiisulausuja?“ Tänu taevale pole see minu ülemus. See on hoopis parim sõber ja kolleeg Josh Halpern.

Pööran kähku ümber, silmad suured. „Kas ütleksid seda veidi valjemalt? Ma ei usu, et Tom koridori lõpus sind kuulis.“

Josh astub minu kabinetti, suleb ukse, vaatab ringi ja kergitab ühte kulmu.

Kabinet on väike, aga aknaga. Sellest avaneb vaade naabermajale, aga see käib lahti, nii et olen rahul. See on etem kui minu eelmises töökohas, kus ma töötasin ruumis, mida kutsuti hellitavalt kongiks. Minu ja kolme kuti töökohad olid keldris. See asus pesuruumi kõrval, oli mürarikas ja seal lõhnas kergelt kopituse järele, kui pesu polnud just kuivatis. Siis oli ruumis palav, aga vähemasti lõhnas kuivade linade järele.

„Ee... mees, kui sa just ei otsi aktiivselt põhjust esimesel kuul vallandatud saada, ei peaks sa ilmselt neid saite töö ajal vaatama.“

„See on kassihoiu teenus, mitte üks *neist* saitidest. Ja et asi oleks klaar, ma ei kasuta tahtlikult firma serverit sedasorti surfamiseks.“

Sain selle töökoha tänu Joshile ja ma ei taha teha midagi, mis näitaks teda halvas valguses. Või lasta end vallandada, enne kui mul on avanenud võimalus tõestada, et olen väärt lisa tiimile. NHL-i hooaeg on algamas ja minu kui andmeanalüütiku ülesanne on tegelda mängijate statistikaga ja teavitada juhtkonda, millist mängijat millal kasutada maksimaalsete tulemuste saamiseks.

„Sa pead ettevaatlik olema, mees,“ hoiatab Josh. „Oled uus ja iga tööga mitteseotud netiotsing peaks jääma töövälisele ajale. Juhtkond on selles osas üpris jäik.“

Viipan *ramen*'i nuudlitopsile laual. „Mul on lõunavaheaeg, seega arvasin, et sellest pole lugu.“

„Oh. Olgu, sa ei pea lõunat kirjutuslaua taga sööma.“

„Tean. Ma pidin kõigest olukorra kontrolli alla saama, nii et lõin kaks kärbest ühe hoobiga.“

„Mis olukorra?“ Josh tuleb minu kõrvale, kummardab, et paremini ekraanile näha ja krimpsutab segaduses nägu. „Kas see on päris?“

„Jah, vähemasti nii see paistab.“ Veebisaidil on üle mõistuse palju kassivideoid. Ja taustaks on kräunumine, mis hakkab viie sekundi pärast närvidele käima. Vaigistan hääle.

„Miks sa sellel saidil oled?“ Josh paneb käe näo ette, sest iga viie sekundi tagant algab uus kosmosekiisu animatsiooni tsükkel. See on liig. „Mees, kas sa ei saa sellega midagi ette võtta, näiteks kuhugi mujale klikata? Mul hakkab kogu sellest sähvimisest pea valutama.“

Klikkan ühele sotsiaalmeedia ikoonile, loovides veebisaidist eemale.

„Kitty Hart? Sada tuhat järgijat? See ei saa ometi tema pärisnimi olla,“ pomiseb Josh. „See peab pettus olema.“ Ta näppab minult

---

* NHL (*National Hockey League*) – USA ja Kanada jäähokiliiga. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

hiire ja klikkab järgemööda isiklikele fotodele, ilmselt enam mitte hoolides minu tööarvuti ebasobivast kasutamisest. See on mõistetav, sest see on ahvatlev, kuigi veider jäneseurg, kuhu langeda. Esimene foto on lähivõte Kittyst, kes – üllatus, üllatus – hoiab süles kassipoega. Tillukest ja nunnu näoga.

Kitty naeratab laialt kaamerasse, ilmselt hoolimata selfi kohmakast võttenurgast, mis sõna otseses mõttes paneb vaatama otse tema mustendavatesse ninasõõrmetesse. Sellest hoolimata on foto saanud seitse tuhat meeldimist ja peaaegu nelisada kommentaari, lõviosa neist positiivsed, südameemotikonidega ja inimestelt, kes kõik teavitavad Kittyt, et armastavad teda.

„Kas sa landid teda?“

„Ei. Ma pean kassile hoidja leidma.“

„Aga sul on koer,“ tuletab Josh mulle meelde, justkui ma ise ei teaks, et mu neljajalgne sõber pole pühhopaat.

„Ema kassile. Ta on haiglas ja meie sõidame homme õhtul Montreali, nii et ma pean leidma kellegi, kes meie äraoleku ajal väikesel peletisel silma peal hoiaks.“ Minu ema on haiglapersonaalilt lakkaamatult Prince Francise järele pärinud ja saatnud peaaegu iga tunni aja tagant mulle sõnumeid, küsides viimaseid uudiseid.

„Kas ta on ikka veel haiglas?“ Josh istutab end minu vastu toolile. „Arvasin, et teda kõigest kontrollitakse ja nüüdseks on ta väljas. Kas temaga on kombes?“

Oleme Joshiga põhikooli ajast saati sõbrad olnud ja ta on minu perekonna minevikuga kursis. „Arvasin, et ta saab paari päeva pärast välja, aga arstid arvavad, et tegu pole pelgalt kuutõbisuse juhtumiga või millega iganes, et midagi on veel käimas ja nad teevad veel uuringuid.“ Hõõrun oimukohti, tundes seal pinget. Kolme päeva eest korjas politsei ema üles, kui leidis ta keset ööd pidžaamas ja toatuhvlites tänaval hulkumas. Kui ema ei osanud neile öelda, kus ta elab, töid politseinikud ta haiglasse, kahtlustades narkouima või midagi taolist.

„Miks sa mulle sellest enne ei rääkinud? Kas ma saan kuidagi aidata?“

Tavaliselt kohtun emaga sünnipäevade või suurte pühade ajal. Igal muul ajal, kui proovin talle külla minna, ta kas tühistab kokkusaamise, unustab või määrab selle teisele ajale ja unustab taas.

Saadan emale regulaarselt tekstisõnumeid ja helistan, aga tal on komme mind end näruselt tundma panna, et ma nii vähe helistan. Pole tähtis, kas helistan kord nädalas, kuus või ülepäeviti: ema näitab seda sellises valguses, et ma pole temaga igaviku ühendust võtnud. Viimasel aastal on mu tekstisõnumid ja kõned jäänud vastuseta sageli päevadeks, mõnikord kauemakski. Aga nüüd hakkab mõistma, et võib-olla mitte seepärast, et ema on passiiv-agressiivne.

Ja ema haiglasest sattumisest saati saan temalt päevas lugematu arvu tekstisõnumeid ja mitu kõnet. „Paari tunni eest rääkisin tema arstiga. Nad tahavad teda veel mõne uuringu tegemise jaoks haiglas hoida. Ma pole seda veel päriselt omaks võtnud.“

Lisaks ema haiglas viibimise stressile oli meil täna hommikul koosolek, kus tiimi mänedžer teatas, et sõidan meeskonnaga mõnele mängule kaasa. Mis on tore, sest see tähendab, et mul on võimalus oma väärtust tõestada. Aga see on ootamatu ja lisab komplikatsioonidele uue kihi, sest ma ei saa siin emale toeks olla ja vajan oma koerale hoidjat. Meeskonna omanik on vanakooli mees ja kõhkleb minu ametikoha vajalikkuses. Joshi pealekäimisel anti mulle võimalus, seega tahan kindlustada, et ei vea teda ega meeskonda alt.

Seda on palju. Ma ei saa küsida vabu päevi emaga tegelemiseks, vähemasti mitte praegu, kui hooaeg on kohe-kohe käes.

„Õige jah. Kas su emal pole ühtki sõpra, kellelt sa saaksid tema kassi eest hoolitsemiseks abi paluda?“ Josh trummeldab sõrmedega tooli käetoole.

Keerutan pastakat sõrmede vahel. „On paar naabrit, aga too üks, kes on võimeline aitama, on mingil kuuenädalasel kruiisil, nii et tema jääb ära. Ja olen kuradima kindel, et ma ei too seda elukat enda

koju. "Võin ainult ette kujutada stressi, mida see mu koerale Wilfredile põhjustaks. Wilfred on dogi, aga tema pidevate süllepugemise katsete järgi võib arvata, et ta kujutleb end *toy*-puudlina. Pealegi ei meeldi ema kassile inimesed, seega arvan, et taban märki, kui eeldan, et ta ei saa ka teiste loomadega läbi.

„Jah, ma ei tea, kuidas Wilfred kassile reageerib. Ta võib oma territooriumi kaitsta. Niisiis tuleb mul leida kassile hoidja.“ Josh vaatab taas arvutiekraanile.

„Ilmselt on kõigil neil veebisaitidel parima hinnangu saanud naine parim kiisulausuja lähikonnas.“ Mis iganes see kiisulausuja ka on.

„Ütle seda veel kord.“

„Ütlen mida veel kord?“

Josh kopsib sõrmega lõuale ja irvitab. „Sa tead küll mida.“

Pööritan silmi, aga naeratan. Suudan sõbra nõmedate naljadega paremini toime tulla, kui emaga toimuva ja tema kassi olukorraga.

„Ta peab teadma, kuidas see kõlab. Tõesõna, kuidas saab selle tähendust mitte teada?“ sõnab Josh.

„Hea küll, ma helistan talle, et teada saada, kas firma on ametlik või mitte.“ Võtan mobiiltelefoni ja avan lukustuse.

Josh sõidab tooliga mu kõrvale ja tõukab mu pool meetrit eemale, et vaadata Kitty ajajoont, mina valin tema telefoninumbri, panen telefoni valjuhääldile ja kuulan kutsungeid.

Ta vastab kõnele peaaegu kohe. „Kitty Hart, kiisulausuja. Palun oodake!“ Mingil moel õnnestub tal anda häälele ühtaegu sulnis ja rõõmsameelne kõla.

„Ma kõigest...“

„Sa oled kõige nägusam kutt maamunal! Kas sa näitaksid mulle oma kõhtu? Oh jaa, oled küll!“

Kitty hääl on nagu džässilauljal, veidi kähe ja samas laulev. Vaatan Joshi poole, aga ilmselt pole naise häälel talle samasugust mõju, sest ta naerab hääletult nii kõvasti, et kukub äärepealt toolilt maha. Niisiis viin tähelepanu mujale.

„Kes on minu lemmikpoisu? Kas sa maiust tahad?“ Liini teises otsas kõliseb miski.

„Uh, preili?“ Mul pole aimugi, mis seal toimub.

„Üks hetk, palun!“ hüüab naine. „Sa pead ilusti küsima.“

Ma ei suuda otsustada, kas ta üritab sihilikult võrgutavalt rääkida või mitte. Järgneb summutatud näugumine ja digitaalne hääl, aga ma ei saa aru, mida see ütleb.

Naise hääl läheb paar oktaavi madalamaks. „Tubli poiss. Oh! Kuula vaid, kuidas see nurrumootor töötab!“

Josh tõmbab sõrmega üle kõri ja sirutab käe minu telefoni poole.

„Olgu! Palun selle pärast vabandust! Mul oli treening käsil. Kuidas ma saan teid aidata?“

Lükkan Joshi käe eemale ja ajan selle käigus kogemata telefoni laualt maha.

„Halloo?“ hüüab naine minu kirjutuslaua alt.

„Kurat,“ pomisen, kui üritan seda kätte saada.

„Kui kavatsete mind kiruda ja telefoni hingata, lõpetan kõne.“

„Huvitav, kui tihti seda juhtub,“ pomiseb Josh.